வீடு-வெளி

வீடு ஏகமாக வெறிச்சோடுவதாகப் பட்டது. சிவா எப்போதும் போலவே சுவரில் சாய்ந்தவாறே பின்வாசலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். காற்று மரங்களின் ஊடே பரவியிருந்தது. விளக்கைப் போட வேண்டும் என்று கூடத் தோணவில்லை. பின் வாசலுக்கு எதிர் வீட்டிலிருந்து வெளிச்சம் வர ஆரம்பித்திருந்தது. இரண்டு மூன்று செடிகள் இருந்தன. யாரோ வாசலில் வந்து எட்டிப் பார்த்தார்கள். அவன் வெளியே பார்த்துக் கேட்டான்:

''யாரு வேணும்?''

''செல்வியக்கா இல்லையா?''

''பஜார் போயிருக்கா... என்ன வேணும்?''

''சட்டைத் துணி கொடுக்கணும்...''

அவன் பதிலை எதிர்பார்க்காமல் வெளியே குரல் மறைந்து போனது. போயிருக்கக் கூடும். அவன் மடங்கிப் போயிருந்த போர்வையைக் கூட சரிப்படுத்தாமல் அப்படியே உட்கார்ந் திருந்தான். அவன் தலைக்கு மேலே ஆணியில் சட்டை தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு பக்கம் மடித்து விட்டிருந்த கையை யாரோ எடுத்து விட்டிருந்தார்கள்.

சுவரில் இருந்த கல்யாணப் போட்டோக்களும், வாழ்த்து மடல்களும் வெளிறிப்போயிருந்தன. போட்டோவுக்குள் ஏதோ பாச்சான் மாட்டிக்கொண்டு இறந்துபோயிருப்பதாகப் பட்டது. அதன் நீண்ட மீசை அப்படியே உறைந்துபோயிருந்தது. அந்த போட்டோவில் இருந்ததை விடவும் இப்போது அவள் ரொம்பவும் ஒடுங்கிப்போய்விட்டாள்.

அவன் எங்கும் போவதே கிடையாது. காலையில் அவள் கிளம்பிப் போகும் வரை படுத்தபடியே இருப்பான். சில நேரம் பின் வாசலில் உள்ள முருங்கை மரத்தினடியில் உள்ள திண்டில் உட்கார்ந்து பீடி குடிப்பான். குழந்தைகள் யாராவது எட்டிப் பார்ப்பார்கள். அவள் ரெடிமேட் துணி தைக்கும் கம்பெனியில் வேலை பார்த்தாள்.

அவள் வேலைக்குப் போக ஆரம்பித்த கொஞ்ச நாளில் ஒரு தரம் அவளைப் பார்க்க அந்த கம்பெனிக்குப் போயிருக்கிறான். பெரிய குடோன் போல இருக்கும். எங்கும் தையல் மிஷின் சப்தம். பெண்கள்... அவன் வெளியே நின்றிருந்த வாட்ச்மேனிடம் சொல்லி அவளை வரச் சொன்னான். அவள் உள்ளிருந்து வந்தாள். தலை கலைந்துபோய், எண்ணெய் வழியும் முகத்தோடு. அவன் வாசலைப் பார்த்தபடியே இருந்தான். யாரோ உள்ளிருந்து அவனை எட்டிப் பார்த்துப் போனார்கள். அவள் வாசலுக்கு வந்து கேட்டாள்:

''என்ன... இங்க... என்ன வேணும்?''

''சங்கரன்கோயில் போகலாம்னு இருக்கேன். புதுசா ஹோட்டல் ஆரம்பிக்காங்களாம்... தேவராஜ் கூப்பிட்டான்.''

''எவ்வளவு வேணும்?''

''முப்பது ரூவா...''

அவள் அவனை இருக்கச் சொல்லிவிட்டு உள்ளே போனாள். அவன் வாசலைப் பார்த்தவாறே இருந்தான். கலர் கலராக வெட்டுத் துணிகள் வெளியே சிதறிக் கிடந்தன. நாலைந்து மரங்கள் தெரிந்தன. ஒரு பெண் மிஷினை வெளியே வைத்துத் துடைத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் வந்தபோது இருபத்தைந்து ரூவாதான் கொண்டு வந்தாள். அவனிடம் கொடுத்துவிட்டுக் கேட்டாள்:

''எப்ப வருவீங்க?''

''ராத்திரியாகும்.''

அவள் உள்ளே போவதைப் பார்த்தபடியே இருந்தான். வருத்தமாக இருந்தது. திரும்பவும் அவன் வீட்டுக்கு வந்தபோது வெயில் ஏறிக்கொண்டிருந்தது. தேவராஜ் சைக்கிள் கடையில்

நிற்பான் எனப் பார்த்தான். தேவராஜைக் காணவில்லை. நின்று சிகரெட் பிடித்தான்.

தேவராஜ் எங்கிருந்தோ சைக்கிளில் வந்தான். அவன் நிற்பதைப் பார்த்ததும் பக்கத்தில் வந்து கேட்டான்:

''அப்பமே வந்துட்டியா?''

''இப்பத்தான்... போவமா?''

''இரு, வாரேன்.''

அவன் எதிரேயிருந்த லாண்டரிக்குள் போனான். வெளியே வரும்போது தேய்த்த வேஷ்டி சட்டையில் வெளியே வந்தான். சட்டைக் கை முடமுடப்பாக இருந்தது. பஸ்-ஸ்டாப்புக்குப் போவதற்குள் பஸ் வெளியே வந்துகொண்டிருந்தது. தேவராஜ் தாவி ஏறிக்கொண்டு அவனையும் இழுத்தான். மூச்சு வாங்கியது. தேவராஜ் அவனுக்கும் சேர்த்து டிக்கெட் எடுத்தான்.

பஸ் ஊரைவிட்டு வெளியே போய்க்கொண்டிருந்தது. மரங்கள் எதிர்த் திசையில் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. ஏறுவெயில். வீடுகள். பஸ் மரங்களடர்ந்த ரோட்டைத் தாண்டியதும் குற்றி மலையின் அருகாமைக்கு வந்தது. மலைதான் எவ்வளவு பிரம்மாண்ட மானதாக இருக்கிறது. எத்தனை தரம் மலையின் ஓரமாகப் பிரயாணம் செய்தாலும் இந்தப் பிரம்மாண்டம் தன் சொரூபம் குறையாமலே இருப்பதாகப் பட்டது.

மலையடிவாரத்தில் காட்டுப் புற்கள் முளைத்துப்போயிருந்தன. பெரிய பாறையில் ''இவ்வுலகை ரட்சிக்க இயேசு வருவதாக'' இருந்தது. கடந்துபோகும் கிராமங்களைப் பார்த்தான்.

அவனுக்கு ஞாபகம் தெரிந்ததில் இருந்து அவர்கள் டவுனில்தான் இருந்தார்கள். எப்போவாவது தாத்தா காலத்தில் இதைப் போன்ற கிராமத்தில் இருந்து விடுபட்டு வந்திருக்கக் கூடும். இப்போதும் சில நேரம் அது அவனுக்குத் தோன்றும். அவனுக்கு வேலை போன புதிதில் அவளிடம் கூடச் சொன்னான்:

''செல்வி... பேசாம உங்க ஊருக்குப் போயிட்டா...''

''போய் என்ன செய்றதாம்?''

அவன் பதில் சொல்லவில்லை. அவளே பேசினாள்.

''அங்க எந்த வேலை தெரியும். இங்கதான் ஏதாவது வேலைக்கு முயற்சி பண்ணுங்க...''

ஒவ்வொரு நாளும் கிராமத்திலிருந்து எவ்வளவோ பேர் நகரத்துக்கு வந்துகொண்டேயிருக்கிறார்கள். அவன் வேலை பார்த்த ஹோட்டலில் கூட அதைப் பார்க்கலாம். கிராமத்து முகம் கல்லாவில் வேலை கேட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள். அல்லது சில நாள் ரயில்வே ஸ்டேஷன் ஓரம் இருந்த இடத்தில் சமையல் செய்துகொண்டிருப்பார்கள். சில நாள்களில் காணாமல் போய்விடுவார்கள். அவர்கள் என்ன ஆனார்கள் என எவருக்கும் தெரியாது. ஒருவேளை இந்த ஜனக் கூட்டத்துக்குள் அவர்களும் இருந்திருக்கக் கூடும். அல்லது வேறு இடம் போயிருக்கக் கூடும். இல்லையேல் எங்காவது வேலையைத் தேடியிருக்கக் கூடும். மழையற்றுப்போன வருடங்களில் அவர்கள் வருவதை நிறைய பார்க்க முடிகிறது.

திரும்பி வந்த எவரும் திரும்பவும் தன் சொந்த ஊருக்குத் திரும்பிப் போயிருக்க மாட்டார்கள்.

பஸ் பெரும் புழுதியைக் கிளப்பியவாறு நின்றது. ஏதோ மூடை மூடையாக ஏற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். தேவராஜ் அவனிடத்தில் சொன்னான்:

''அடுத்த ஸ்டாப்பில் இறங்கி எங்க மாமாவைப் பார்த்துட்டுப் போயிருவோம். பின்னாலேயே பஸ் இருக்கு. அவரு சொன்னா கொஞ்சம் எடுக்கும்!''

அவர்கள் இறங்கிய இடத்தில் இருந்து தொலைவில் ஊர் தெரிந்து இருவரும் நடந்துபோனார்கள். வெயில் உச்சிக்கு ஏறிப் போயிருந்தது. தண்ணீர் தாகமெடுத்தது. ஊர் ரொம்பவும் சின்னதாக இருந்தது. நிறைய தென்னை மரங்கள் தெரிந்தன. அவர்கள் போன தெரு பெரிதாக இருந்தது. சிவப்புக் காவியடித்த கல்வீடுகள், கூண்டு வண்டிகள் அச்சு முறிந்துபோய் ஆதிகாலத்து வீடுகளைப் போலத் தோணியது. பெரிய வீடுகள். தெருவில் ஏக நிசப்தமாக இருந்தது. காக்கைகள் மரத்தில் நின்று வெறித்தன.

தேவராஜ் உள்ளே போய் ஏதோ தெலுங்கில் கேட்டான். பெண் குரல் கேட்டது. அவன் வாசலிலே இருந்தான். இவ்வளவு பூதாகரமான நிசப்தம் பயமுறுத்தியது.

தேவராஜ் வெளியே வந்து சொன்னான்:

''தோட்டத்திலே இருக்காங்க போல. பாத்துட்டு வந்துருவோம்'' பெரிய களத்தைக் கடந்து போனவுடன் தோட்டம் தெரிந்தது. நிறைய தென்னை மரங்கள். மோட்டார் அறை சின்ன வீடு போலத் தோன்றியது. நிழல் எங்கும். உள்ளே அவர்கள் போனபோது பேச் சரவம் கேட்டது. கதவை ஒருச்சாய்த்து வைத்து இருப்பதுபோல தோணியது. யாரோ ஒருவர் வெளியே வந்து நின்று பார்த்தார்கள். தேவராஜ் போனதும் அடையாளம் கண்டுகொண்டார்கள். தேவ ராஜின் மாமா, கருப்பாக, உயரமாக இருந்தார். ஏறின நெற்றி, வெற்றிலையில் கரையேறியிருந்த பற்கள். ஒடுக்கமான முகம். தேவராஜ் அவனைக் காட்டி ஏதோ சொன்னான். உள்ளேயிருந்த கயிற்றுக் கட்டிலைத் தூக்கி வெளியே போட்டார்கள்.

''உக்காருங்க, நல்லா உக்காரு...''

தேவராஜ் ரூமை எட்டிப் பார்த்துக் கேட்டான்:

''ஆட்டம் வேகமா போறாப்ல இருக்கு...''

''யாரு தேவராஜா? எப்ப வந்தாப்ல?''

''இப்பதான்...''

''வர்றியா, ரெண்டாட்டம் போடலாம். கூட ஆள் தெரியுதே, யாரு...''

''தெரிந்தவர்தான்...''

உள்ளிருந்து இன்னொரு குரல் கேட்டது.

''மாமாவுக்கு எப்பவும் போலீஸ் பயம்...''

''பயம் என்ன பயம்? வந்தா அவனையுமில்ல கவனிக்கணும்.''

''இல்லேன்னாலும் மாமா தைரியசாலிதான். அன்னைக்கு வேலிக்குள்ள இருந்து ஓடுனப்ப பார்த்தம்ல.''

யாரோ கேட்டார்கள்.

''அதெப்ப?''

''அன்னைக்கு... மேட்டுப்பட்டிக்காரங்க கூடி ஸ்கூலுக்குப் பக்கத்து வேலியில் விளையாண்டுகிட்டு இருக்கப்ப, எவனோ போலீஸ் விசில் குடுத்ததும், துட்டைப் போட்டுட்டு ஓட்டம்னா எப்படி...?''

அவன் சிரித்தான். அந்த இடத்தைச் சிரிப்பு பிடித்துக் கொண்டது. யாரோ சொன்னார்கள்:

''பாத்து சீட்ட போடு மாப்ளே''

தேவராஜ் மாமாவிடம் ஏதோ சொன்னான். மாமா தேவராஜைப் பார்த்துச் சொன்னார்:

''வெயில்ல எதுக்கு... சாயங்காலமா போகலாம்... இருங்க இங்க...''

மாமா யாரோ ஒரு பையனைக் கூப்பிட்டுப் பேசினார். அவன் மரங்களின் ஊடே போவது தெரிந்தது. ரூமிலிருந்து எல்லோரும் வெளியே வந்தார்கள். தேவராஜ் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தான். அவர்கள் தென்னை மரத்தைச் சுற்றி ஒரு பெரிய துணியை விரித்து உட்கார்ந்தார்கள். அவர்களையும் விளையாடக் கூப்பிட்டார்கள். தேவராஜ் அவனிடம் சொன்னான்:

''சிவா... சும்மா ரெண்டு ஆட்டம் போடலாம்.''

சீட்டைப் போட்டுக்கொண்டே வந்தார்கள். யாரோ திடீரென தேவராஜிடம் சொன்னார்கள்.

''மாமா டவுன்ல இருந்து இங்க வந்து ஓசிக்கு விளையாடலாம்னு பாக்காங்க.. ஆட்டைக்கு நாலு ரூவா வேணாமா?''

மற்றவர்களும் சரியென்றார்கள். தேவராஜ் அவனிடமிருந்து ரூபாய் கேட்டான்.

''எங்கிட்ட சில்லறையில்ல. நீ கொடு. ஜெயிச்சதும் தாரேன்.''

ஆட்டம் போய்க்கொண்டேயிருந்தது. மாமா எங்கிருந்தோ திரும்பிக்கொண்டிருந்தார். உடன் பையன் எதையோ கொண்டு வந்திருக்கான்.

''நம்ம ஊர் கள்ளு... அப்படியே சொகமா இருக்கு... வெயிலுக்கு நல்லது, குடிங்க.''

குடித்தார்கள். சிவாவுக்கு புளிச்ச வாடை முகத்தில் அடிப்பது போலப் பட்டது. குடித்தான். எங்கிருந்தோ முறுக்கு சேவு வாங்கி வந்திருந்தார்கள். கள் குடித்தவுடனே அவனுக்குத் தலை சுற்றுவது போலத் தோன்றியது. ஏப்பம் வந்தது. வயிற்றை ஏதோ செய்தது. அவர்கள் சிரித்தபடியே விளையாண்டார்கள். வெயில்

தென்னைக் கீற்றுக்குள் இறங்கி வளைய, வளையமாக விழுந்தது. அவனுக்கு வாந்தி வரும்போல தோணியது.

விளையாடிக்கொண்டிருந்தவர்களில் ஒருவர் மட்டுமே ஜெயித்துக்கொண்டிருந்தார். அவனிடமிருந்து ரூபாய் போய்க் கொண்டிருந்தது. ஒரே சிரிப்புச் சத்தம் கேட்டது. அவனுக்கு நிதானம் இழந்துகொண்டிருந்தது. தேவராஜ் சொன்னான்:

''மாமா, இவ்வளவு ஜெயிச்சுட்டு சும்மா போகலாம்னு நினைக்கக் கூடாது. அது வந்திரணும்...''

''அதுவும் உண்டா...''

''எப்பவாச்சும்.''

''வாங்கிட்டு வரச் சொல்லவா?''

''உண்டா... காச்சுறாங்களா?''

அவன் பாதி விளையாட்டில் சீட்டைக் கவிழ்த்துவிட்டு எழுந்து மறைவாகப் போனான். வாந்தி வந்தது. குனிந்து ஏகமாய் வாந்தியெடுத்தான். குடலைப் புரட்டியது போல இருந்தது. முகத்தில் ஏதோ அப்பிக்கொண்டதுபோல இருந்தது. திரும்பி வந்து கட்டிலில் உட்கார்ந்துகொண்டான். அவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவனுக்கு உறங்க வேண்டும் போல் தோணியது.

ஆட்டத்தை முடித்துக்கொண்டு சாப்பிடப் போனார்கள். அவனும் தேவராஜூம் மாமாவோடு வீட்டுக்குப் போனார்கள். சாப்பிட்ட பின்பு மாமாவைத் தேடி யாரோ வந்தார்கள். தேவராஜ் அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு திரும்பவும் தோப்புக்கு வந்தான்.

''சிவா, நாலு மணி பஸ்ஸூக்குப் போகலாம். பாத்து முடிஞ்சா, கடைசி பஸ்ஸூக்குள்ள திரும்பிரலாம்'' என்றான்.

அவர்கள் திரும்பி வந்து விளையாட ஆரம்பித்தார்கள். அவன் எங்கிருந்தோ வாங்கி வந்திருந்த பாட்டிலை உடைத்து டம்ளரில் ஊற்றிக் கொடுத்தார்கள். அவன் வாங்க வேண்டாம் என நினைத்தான். பின்பு குடித்தான். அடுத்த டம்ளரில் ஒரு வாய் குடிக்கும்போது தலைக்கேறியது. டம்ளரைப் போட்டுவிட்டு அப்படியே வாந்தியெடுத்தான். சட்டையெல்லாம் வாந்தி யாகியது. சாப்பாட்டுக் காரம் மண்டையெங்கும் ஏறியது.

அவனைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கட்டிலில் உட்கார வைத்தார்கள். அவன் எதையோ புலம்ப ஆரம்பித்தான். அவனைப் படுக்க வைத்துவிட்டு அவர்கள் விளையாடப் போனார்கள்.

எங்கும் பூச்சிகளின் இரைச்சல் சப்தம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அடர்த்தியான இருள் எங்கும். கவிழ்ந்து கிடந்தது வானம். தலையைத் தூக்க முடியவில்லை. புரண்டு படுத்தான். மஞ்சள் நிற வெளிச்சம் கொஞ்சம் வந்துகொண்டிருந்தது. யாரோ மோட்டார் ஓட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள் போலத் தோணியது. எழுந்து கொண்டான். உடலெங்கும் அசதி படர்ந்துபோயிருந்தது.

தண்ணீரை முகத்தில் வாரி அடித்தான். கண் எரிந்தது. போதை இன்னமும் குறையவில்லை. கனம் குறையாத தலையில் சுழற்சி. எழுந்து நடந்து தெருவுக்கு வந்தான். எதிரே தேவராஜ் வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் வருவதைப் பார்த்ததும் கிட்டத்தில் வந்து கேட்டான்:

''தலை சுத்துதா... சரியாயிருச்சா?''

தலையாட்டினான்.

''ஊருக்கே திரும்பிப் போயிருவமா?''

அவன் ஏதும் சொல்லவில்லை. சட்டையில் மஞ்சளாகக் கறைபட்டுப் போயிருந்தது. பஸ் ஸ்டாப் எங்கும் இருட்டு. அவன் சட்டைப் பையைப் பார்த்தான். காசில்லை. இருந்த சில்லறையும் கட்டில் கீழே விழுந்ததாக ஞாபகம். பஸ்ஸில் ஏறியதும் ஜன்ன லோரமாகச் சாய்ந்துகொண்டான். மலையின் பிரம்மாண்டம் தெரியவில்லை. இருள் மறைத்திருந்தது. அவர்கள் டவுனுக்கு வந்தபோது செகண்ட் ஷோவுக்குப் போகும் சிலர் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். தேவராஜ் பஸ் ஸ்டாப்பில் கேட்டான்:

''வீட்டுக்கு வரவா, போயிருவியா?''

''போயிருவேன்.''

''நான் போயி நாளைக்குக் கேட்டிட்டு வாரேன். நீ இரு, சாயங்காலமா பாக்கேன்.''

வீட்டுக்குப் போக வேண்டாம் எனத் தோணியது. வயிறு பசித்தது. நடந்து பார்க் பக்கமாக வந்தபோது பழைய கடையில் வேலை பார்த்த பாண்டி எதிர்ப்பட்டான். அவனைப் பார்த்ததும் கேட்டான்:

''என்னண்ணே, உடம்புக்குச் சரியில்லையா?''

''இல்ல, சும்மாதான்.''

''டீ சாப்பிட வர்றீங்களா?''

''வேணா, இப்ப என்ன செய்றே?''

''மேட்டுல இருக்க கடைல சேர்ந்துட்டேன். மிச்ச பையன்க கூட ஸ்டேசன் எதிர்க்க இருக்கக் கடைக்குப் போயிட்டாங்க.''

இரண்டு பேரும் பேசாமல் இருந்தார்கள். அவனே கேட்டான்:

''இப்ப என்னண்ணே செய்றீங்க...''

''வேலைக்குத்தான் போக்கில்லே... சங்கரன்கோயில் போயிட்டு வந்தேன்.''

''வாங்கண்ணே டீ சாப்பிடலாம். சும்மா வாங்க...''

டீக்கடையில் கூட்டமில்லை. பாய்லர் கொதித்துக்கொண்டிருந்தது. டீ சாப்பிட்டதும் அவனே இரண்டு சிகரெட் வாங்கி ஒன்றை இவனிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சொன்னான்:

''சினிமாவுக்குப் போறேன். நீங்க வீட்டுக்காண்ணே.''

தலையாட்டினான்.

''வர்றேன். வந்தா கடைப் பக்கம் வாங்க'' அவன் போன பின்பு ரொம்ப நேரம் நின்றுகொண்டிருந்தான். பின்பு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்தபடியே செம்பகவல்லியம்மன் மேட்டுக்குப் போகலாம் எனத் தோணியது அவனுக்கு.

மேட்டின் ஒரு பக்கம் சிலர் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். மைதானத்தில் ஆட்களில்லை. தண்ணீர் இல்லாத பாசிக்குளம் இருண்டு போயிருந்தது. என்ன செய்வது என யோசித்தபடியே இருந்தான். பெரும் சுமை அழுத்துவதுபோலத் தோணியது.

காற்றில் குளிர் சேர்ந்துபோயிருந்தது. திண்டில் படுத்துக் கொண்டான். இன்னும் நகரம் இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. இன்னும் வீட்டுக் கதவை மூடிக்கொண்டிருக்க மாட்டார்கள் என்ற ஞாபகம் வந்தது. படுத்து வானத்தை வெறித்தபடியே கிடந்தான். நட்சத்திரம் எரிந்து மலைக்குப் பின்னால் விழுந்தது.

காற்று ஏகமாக அடித்தது. நல்ல உறக்கம் வந்தது. உறங்கிப் போனான். இயங்கியபடியே இருந்தது நகரம்.

அவனுக்கு விழிப்பு வந்தபோது விடியத் தொடங்கியிருந்தது. மேட்டை விட்டு இறங்கி வந்தான். குளிர் எங்கும். வேஷ்டியால் மறைத்தபடியே உடம்பைக் குறுக்கித் தூங்கும் மனிதர்கள். வெறிச்சோடும் கடைத்தெரு. பெரும் அமைதி நகரத்தில் வந்தது போல இருந்தது.

அவன் வீட்டுக்குப் போனபோது வெளிச்சம் பரவ ஆரம்பித் திருந்தது. அவன் கதவைத் தட்டிய உடனே திறந்தாள். அவளும் உறங்கவில்லை எனத் தெரிந்தது. அருகில் வந்ததும் வாடையில் விலகிக்கொண்டான்.

''இப்பத்தான் வரீங்களா?'' என்றாள்.

அவன் உள்ளே பார்த்தான். குழந்தைகள் தூங்கிக்கொண்டி ருந்தார்கள். அவள் அவன் சட்டையைக் கவனித்தாள்.

''குடிச்சிட்டு வந்தீங்களா? எங்க விழுந்துட்டு வந்தீங்க... ஊருக்குப் போகலயா அப்ப...?''

அவன் குழந்தைகளின் ஓரம் இருந்த இடத்தில் படுக்கச் சட்டையைக் கழற்றினான். அவள் அவன் எதிரே வந்து கேட்டாள்:

''போகலயா அப்ப...''

''போகலை'' என்றான்.

அவன் குழந்தையை ஒட்டிப் படுத்துக்கொண்டான். அவள் அந்த அதிகாலையில் அழ ஆரம்பித்தாள். உடம்பெங்கும் குலுங்கியது. அழுதபடியே சுவரில் சாய்ந்துகொண்டாள். அவன் சுவரைப் பார்த்தபடியே இருந்தான். அவள் அழுகைச் சத்தத்தில் குழந்தை முழித்துக்கொண்டது.

அவள் அழுகைச் சப்தம் குறைந்து போய் விம்மிக்கொண்டி ருந்தாள். அதன்பின்பு அவன் உறங்கிப்போனான். முதல் நாள் இரவும் தனிமையும் - அமைதியும் நிரம்பிய அந்தத் தெருக்களும் கனவில் நடந்தது போல இருந்தது. ஏதோ புலம்பியபடியே அன்று உறங்கிப்போனான்.